

[J. O. Krag.]

Lidt om forsvarspolitikken. Den radikale ordfører spurgte mig i går, om socialdemokratiets forsvarspolitiske vedtagelse på årsmødet, der jo er ganske klar og ikke til at tage fejl af, var noget, der var alvorligt ment, eller om det var noget taktisk. Det er selvfølgelig noget, der er alvorligt ment, og det agter socialdemokratiet i de kommende måneder at vise i praksis.

Og så vil jeg gerne sige til statsministeren, at når det nu er sådan, at vi her i tinget har mulighed for at få en ny forsvarsordning med reducerede forsvarsudgifter, med kortere tjenestetid, med reducerede styrkemål, så er det da klart, at hver dag, der går, uden at vi har realiseret denne nye forsvarsordning, koster penge. Jeg tror ikke, at der kan være nogen tvivl om det ræsonnement, og det er derfor, jeg har sagt, at det haster med en ny forsvarsordning, ikke fordi jeg tror, at udenrigsministeren er ved at rode os ind i en krig et eller andet sted, men fordi det dog er bedre at have en rationel, billigere og mere effektiv forsvarsordning end at køre videre på en gammel forsvarsordning, som alle er enige om i øjeblikket er mindre hensigtsmæssig.

Taktiske synspunkter, spurgte hr. Niels Helveg Petersen — jeg tror, han brugte udtrykket taktiske spekulationer — og samtidig spørger statsministeren mig om indkomspolitik. Se, vi har jo diskuteret indkomspolitik ved tidligere lejligheder, en hel del. Og nu er min hukommelse altså ikke så kort, som statsministeren måske håbede den skulle være. Jeg kan f. eks. huske noget, der hed VR-planen — jeg dæmper i ærbødighed stemmen lidt, for det lagde jeg mærke til, at det gjorde den daværende radikale ordfører altid, når han talte om VR-planen. Det var noget meget fornemt noget. Den gik ud på — den består af 5 lange punkter, og jeg har ikke tid til at læse dem op, jeg håber at kunne referere det rigtigt — at forud for overenskomstforhandlinger skulle regeringen fremlægge en vurdering af, hvor meget der realøkonomisk er basis for i samlet indkomstfremgang. Så skulle man forhandle lidt med det økonomiske råd og Nationalbanken og sådan noget, og samtidig med, at regeringen opstillede denne indkomstramme, skulle den sige, hvad den ville gøre, hvis den blev overtrådt, hvilke

midler regeringen ville anvende, hvis parterne på arbejdsmarkedet ikke holdt sig til den anlagte ramme.

Jeg har ikke hørt noget om VR-planen, og det er jo egentlig mærkeligt, for VR er jo kommet i regering, ganske vist sammen med de konservative, men jeg tror ikke, de konservative i og for sig har torpederet VR-planen; de konservative har jo altid omfattet samarbejdet mellem venstre og de radikale med stor kærlighed. Statsministeren var inde på noget om, at man kunne mangle vilje eller mangle mod til at sige tingene. Det skulle vel ikke være modet og viljen, der — jeg vil ikke sige mangler, men som måske har skiftet lidt karakter, efter at VR-planens fædre er kommet i regering? Jeg skal ikke på nogen måde opfordre regeringen til at gå videre med VR-planen — jeg har altid anset den for noget utopi, noget, der ikke kan lade sig gøre, en helt urealistisk måde at gribe tingene an på — men for ikke så forfærdelig længe siden var det altså god latin.

Priserne. Ja, jeg forstår godt, at statsministeren mente, at når han læste op af teksten, så ville vi glemme tallene, men de tal, jeg havde holdt mig til, fra side 32 i dette blå hæfte fra det økonomiske råd, de er rigtige, og det kunne statsministeren jo heller ikke bortforklare. De viser, at udfadningen af prisstigningerne, af prisstigningstempoet, begyndte i 1967, og at det kvartal, hvor man har haft den procentvis laveste stigning, er oktober kvartal 1967. Både i januar kvartal 1968 og i april kvartal 1968 har prisstigningstendensen procentvis været stærkere, end den var i oktober kvartal 1967. Det er da udmærket, at man kan læse en såkaldt nuanceret og nøgtern tekst op, men tallene bliver altså ved med at være rigtige, og det, jeg sagde om dette emne, var korrekt.

Jeg ville gerne sige til hr. Knud Hertling, at jeg synes, det er rigtigt, vi får en Grønlandsdebat her i folketinget, og jeg synes også, det er rigtigt, at vi får den hvert år.

Så vil jeg gerne sige til hr. Kai Moltke, at den dagsorden, han har foreslået, kan vi ikke stemme for. Vi ønsker en lempelse af finanspolitikken af de grunde, jeg har nævnt, først og fremmest af hensyn til produktion, omsætning og beskæftigelse, men vi vil ikke være med til at vedtage